

Ești tu recunoscător?

O fetiță, seara, înainte de culcare, stătea în genunchi în fața patului împreună cu mama ei, ca să se roage.

„Mamă”, zice ea, „eu am tot ce-mi trebuie, eu nu știu, ce să mă rog”. – „Bine, atunci încearcă să-I mulțumești Domnului Isus pentru tot ce ți-a dat.”

Fetița a fost de acord și a început să enumere: „Scump Mântuitor, Îți mulțumesc pentru păpușa mea cea nouă și alte jucării frumoase, pentru picioarele mele drepte, că pot umbla fără cârje, nu ca Paul din vecini, pentru ochii mei buni, cu care pot vedea tot, și că nu sunt oarbă ca sărmanul Luca, pentru patul meu cald și bun, pentru mama mea dragă”. „Dar mamă”, strigă ea deodată, „așa pot să continui fără sfârșit!” Vezi”, spune mama mișcată de vorbele fetiței, „și la aceasta nu te-ai gândit niciodată.”

Tu te-ai gândit?

„... și fiți recunoscători.” (Coloseni 3, 15)